

РЕШЕНИЕ

№ 2627

гр. София, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **780** по описа за **2024** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на К. Б. Я. от [населено място] срещу Решение № 3718 от 02.08.2023 г., постановено по НАХД № 15692/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 21-ви състав.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че не е извършил вмененото му административно нарушение, защото не е бил уведомен, че неговият автомобил е deregистриран, не е знаел и не е бил длъжен да знае, че е налице служебно прекратяване на регистрацията, поради което и не може да носи отговорност по чл. 175, ал. 3 ЗДВП. Касаторът моли да бъде отменено решението на СРС и потвърденото с него наказателно постановление (НП) № 22-4332-015323 от 15.08.2022 година на началника на група към ОПП-СДВР. Претендира разности.

Ответникът по касация, началник група в отдел "Пътна полиция"- СДВР, не изпраща процесуален представител и не е депозирал писмен отговор по чл. 213а от АПК.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата и за оставяне в сила на решението на СРС.

Административен съд София -град, след като прецени събраните по делото

доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срок от лице с правен интерес, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество съдът намира следното:

С обжалваното решение е потвърдено НП № 2-4332-015323 от 15.08.2022 година на Началника на група към ОПП-СДВР, с което на К. Б. Я. е наложено административно наказание глоба в размер на 200,00 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за нарушение на член 140, ал.1 от ЗДвП. За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Като се е позовал на постановление на СРП от 01.08.2022 година за отказ за образуване на досъдебно производство, справка от АИС на ОПП-СДВР и АУАН бланков номер 243369 от 18.04.2022г, в решението си СРС е приел за установено, че на 14.04.2022 година при извършена проверка в [населено място], около 02.20 часа на [улица]срещу магазин „Хит“, с посока на движение от [улица]към [улица]К. Б. Я. управлявал собственото си МПС „Тойота Корола“ с рег. [рег.номер на МПС] , което е служебно регистрирано на 22.03.2022 година на основание член 143, ал.10 от ЗДвП поради липса на валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

За да потвърди НП, СРС е приел, че процесният АУАН и обжалваното наказателно постановление са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, съставени са при спазване на сроковете по член 34 от ЗАНН. Приел е за доказано обвинението за нарушение с правна квалификация чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, което е извършено от водача умишлено, като деецът е съзнавал общественотоопасния му характер и е целял настъпването на общественотоопасните му последици. Обосновал е извод, че нарушението не представлявало маловажен случай, а санкцията е наложена в законоустановения размер.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл. 219, ал. 1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл. 220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени в мотивите на обжалваното решение на СРС. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При анализ на всички събрани доказателства, настоящият състав приема, че съдебното решение е неправилно и е налице основанието за неговото касиране по чл. 348, ал. 1, т. 1 във вр. ал. 2 от НПК, във връзка с което излага следните правни съображения:

Съгласно визираната като нарушена норма на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП "по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само пътни превозни средства, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 ЗП". Санкцията за нарушаване на тези изисквания е предвидена в нормата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, съгласно която се наказва с лишаване от право да управлява

моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП е предвидено, че служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд, че липсва сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, и се уведомява собственикът на пътното превозно средство. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

За да се приеме, че водачът е осъществил от субективна страна нарушение по чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП не е необходимо да е действал умишлено, тъй като нормата не изисква конкретна форма на вина, за да се счете нарушението за съставомерно, т. е. то може да бъде извършено както при умисъл, така и при непредпазливост. Съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, като в разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не се изключва наказуемостта при тази форма на вината.

Съгласно чл. 18б, ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните ППС, регистрацията се прекратява по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП след получено уведомление от Гаранционния фонд.

Безспорно е установено в хода на съдебното следствие, че регистрацията на МПС „Тойота Корола“ с рег. [рег.номер на МПС] е била прекратена служебно с отбелязване в АИС-КАТ на 22.03.2022 г., поради обстоятелството, че за автомобила не е била налице валидно сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност". По преписката обаче липсват каквито и да е доказателства К. Б. Я. да е знаел за така извършеното прекратяване на регистрацията. При това положение следва да се приеме, че водачът на лекия автомобил, изобщо не е бил наясно с обстоятелството, че служебно е била прекратена регистрацията на това МПС. Поради тази причина се изключва умисъла при извършване на деянието, но доколкото на административно санкциониране подлежат и непредпазливите деяния, следва да се прецени дали същото е извършено по непредпазливост или се касае за случайно такова.

За да е налице непредпазливост е необходимо деецът да е бил длъжен и да е могъл да предвиди общественоопасния резултат, като възможността на лицето да предвиди и предотврати резултата се преценява не изобщо, а конкретно за всеки отделен случай и то в рамките на длъжното поведение, т. е. на това поведение, което се изисква в подобни случаи. Като лице, ползващо определено моторно превозно средство, К. Б. Я. е бил длъжен да установи дали същото отговаря на всички законови изисквания, преди да го управлява. Съдът намира обаче, че в конкретната ситуация той не е могъл да предвиди неправомерния резултат, а именно: управлението на служебно deregистрирано МПС. Безспорно се установи по делото, че на 14.04.2022 г. К. Б. Я. не е знаел, че автомобилът, е със служебно прекратена регистрация, защото не е бил информиран за това обстоятелство.

Следва да се посочи и разяснението, дадено в Тълкувателно постановление №

2/05.04.2023 г. по т. дело № 3/2022 г. на ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС, не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 ЗДвП административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство".

По делото не се съдържат никакви писмени доказателства, че към момента на констатиране на нарушението, собственикът на МПС К. Б. Я. е бил уведомен или е узнал за служебно прекратената регистрация на автомобила. Служебната дерегистрация на МПС по своя характер представлява ПАМ по смисъла на чл. 22 ЗАНН и за да произведе своето правно действие, актът с който същата е наложена следва да е влязъл в сила. Обстоятелството, че принципно автомобилът подлежи на дерегистрация в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, не влече след себе си като пряка последица знанието на собственика му досежно този факт, доколкото той категорично не може да знае точно в кой момент/ на коя дата, автомобилът вече е дерегистриран. След като на К. Б. Я. на 14.04.2022 г. не му е било известно, че автомобилът е дерегистриран, той не е осъзнавал общественотоопасния характер на извършеното от него действие по управление на автомобила и не е предвиждал или допускал настъпването на общественотоопасни последици. Ето защо липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост. Отсъствието на субективна страна от състава на нарушението по чл. 175, ал. 3 във вр. чл. 140, ал. 1 от ЗДвП прави деянието, осъществено от К. Б. Я. несъставомерно. Налице е т. нар. извинителна грешка по чл. 14, ал. 1 от НК във вр. чл. 11 ЗАНН, тъй като липсва умисъл за извършване на нарушението, защото на касатора не е бил известен факт, който принадлежи към състава на нарушението /дерегистрацията/. В конкретния случай е изключен не само умисълът, но и непредпазливостта. Деянието е извършено при обстоятелства, при които отпадат всички форми на вината и следователно не се явява административно нарушение, тъй като не е извършено виновно, въпреки наличието от обективна страна на елементите от състава му.

От изложеното следва, че Решение № 3718 от 02.08.2023 г., постановено по НАХД № 15692/2022 на СРС, НО е неправилно на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде отменено. Спорът подлежи на разрешаване по същество, чрез цялостна отмяна на наказателното постановление.

Касаторът претендира присъждане на разноски, но доколкото не са представени доказателства такива да са сторени нито пред СРС, нито пред настоящата инстанция, разноски не следва да се присъждат.

По изложените съображения, на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 АПК във вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3718 от 02.08.2023 г., постановено по НАХД № 15692/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 21-ви състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-4332-015323 от 15.08.2022 година, издадено от началника на група към ОПП-СДВР.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: